

Fejős Éva

*Citrom-vanília,
ebben a sorrendben*

Citrom-vanília, ebben a sorrendben

novella

Írta:
Fejős Éva

Rajzolta:
Bartus Beatrix

A novella a Mályvavirág Alapítvány
felkérésére és gondozásában készült.
www.malyvavirag.hu

A méhnyakrákos nők gyógyulásáért és a megelőzéséért

– Már miért is válaszolnék? – kérdezem, de inkább csak dűnnyögöm. Egészen meglepő, hogy Márti lett a legjobb barátnőm. Eleinte utált, meg hát én sem szerettem. Szerinte egy undok kis vidéki liba voltam, aki a cégünknél landolt, és annyira seggnyaló volt, hogy egyből a főnöknő kedvence lett. Utólag sokat nevetünk ezen, mert Klaudia, a főnökünk tényleg nagyon kedvel, de a seggnyalásból közel sem lennék jeles. Mindegy, Márti híresztelte egy időben, hogy sosem lesz normális pasim, aztán meg azt, hogy oké, normális pasit fogtam ki, de le fog lépni. Aztán tessék, úgy alakul, hogy a végén én lépek le. Senki sem ért meg, talán még Márti sem.

– Azért, mert írt – bólint, mintha mi sem volna magától értetődőbb. Odébb húzok egy pótszéket, csak azért, hogy lássa, leköt valami, nem tudok koncentrálni a magánéleti csevegésre. Dolgozom, dolgozunk. Egy világhírű, új gyerekrajzfilm élő társulata érkezik, ma délután, holnap délelőtt és délután tartanak teltházás előadást, amit mi szerveztünk meg. Mondanom sem kell, hogy több haknibrigádja is van a filmnek, és nekünk sikerült megszerezniünk az egyiket. Musical és mese keveredik, egy pingvinből kisfiúvá változott gyerek a főhős, és a sorozat azért is trendi, mert a globális felmelegedés ellen harcol, ami nekem is szívügyem. Na mindegy, ez nyilván nem érdekes. Elkezdem számolni a székeket, lóugrás-szerű elrendezésben látom őket a fejemben, vajon hány lóugrásnyit tudok megszámlálni? Meglesz belőle harminc?

Aztán abbahagyom. Nem csavarodhatok be újra. Már éppen kijöttem valamennyire ebből az egész kényszeresdiből – na jó, azért a kezemet még mindig megmosom tizenháromszor egy nap, de ez a harmincháromhoz képest például semmi, nem igaz? –, amikor ez az egész megtörtént.

– Jó, hát tudod, megírni egy pár sort, az nem olyan nagy ügy – válaszolom. – Arra bárki képes – teszem hozzá, némileg gonoszul. Mert ha az első és a Dani előtti egyetlen kapcsolatomra visszagondolok, akkor pontosan tudom, hogy nem képes rá bárki. Példának okáért Attila, az első szerelmem nem volt képes rá. De azért nem vonom vissza, amit mondtam.

– Heni, szerintem te valamit kihagysz a történetből, nem igaz?

– kíváncsiskodik Márti. Komolyan megkedveltem őt, holott ennél különbözőbbek nem is lehetnének: én a vidéki gyökereimmel, az első fura, talán kicsit boldogtalan pesti éveimmel, a spórolásommal, a zárkózottságommal, és ő: a belvárosi csaj a menőre lakkozott körmeivel, a nagy dumájával, a nyitottságával, a “mának élünk”-stílusával. Fogadni mernék, hogy sokkal többet tanultam, mint ő, mégis ő tudja eladni magát. Mondjuk, én nem is akarom, mert ellentétben sokakkal, nekem ez a cég nemcsak az első munkahelyem, hanem A Munkahely. Egy olyan hóbortos főnöknővel, aki elvarázsoltszerűen jár, néha üvölt egy-két percig, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy várta, de aki a látszat ellenére mindennél jobban figyel ránk, az alkalmazottjaira. Nekem például ő a pótanyám, de ezt csak magamnak vallom be, neki sosem merném, mert a végén elküldene a fenébe.

Danival a buszon találkoztam először, pont aznap, amikor megjött e-mailen a leletem, és nem mertem kinyitni. Dani pedig a buszon meggyógyított egy kutyát, én rögtön azt hittem, valami önjelölt csodadoktor – de “csak” állatorvos –, aztán elhagytam a telómat, és a buszvégállomásra együtt robogtunk, hátha megtaláljuk, és megnézhetem azt a fránya leletet.

Amúgy sem voltak könnyűek azok a hónapok, bárki elképzelheti, mennyire kiborító volt egy férfi felbukkanása az életemben. Egy langaléta állatorvos. De akkor még nem tudtam, hogy az. Emlékszem, nagyon akartam már hét fehér autót megszámolni, hogy leszálljon a Római-térnél, miután a fejemre zuhant a sporttáskája, és folyamatosan mentegetőzött, meg elnézést kért. De mivel nem jött el mellettünk aznap este hét fehér autó – pedig csaltam is, és a szembe jövőket is beszámítottam –, így természetesen ő is fent maradt a buszon. Ilyen a dolgok természete.

A megismerkedésünk alapvetően nagy napra esett, mert nemcsak akkor kaptam meg a leletemet, hanem anyu is aznap írta meg üzenetben, hogy az orvosa szerint jól reagál a gyógyszerre, amit kap, és lehet még sok kellemes, gondtalan éve, azzal együtt, hogy

petefészekrák volt a diagnózisa. Megoperálták, kemoterápiát kapott, most egy fenntartó gyógyszeres kezelést, és kopp-kopp, muszáj megszámlolnom legalább hét lóugrást... egy-kettő-három-négy-öt-hat-hét... igen, a fenntartó kezeléssel jól van!

De addig, amíg ez az sms megérkezett, egy csomó álmatlan éjszakám volt, és a tehetetlenség érzése. Szóval Dániel aznap érkezett meg az életembe, amikor elkezdhettem kicsit kevésbé aggódni anyám miatt, és jobban a saját leletem miatt. Persze ha olyan laza csaj lennék, mint amilyen Márti, akkor nyilván már a megérkezéskor kinyitottam volna a leletemet, de nem vagyok olyan. Muszáj volt tizenhárom villamost látnom addigra, csakhogy közben elhagytam a telefonomat, amin az olvasatlan leletem volt.

Ez volt a mi nagy napunk. Dani szerint nagy nap volt, szerintem meg felkavaró. De Dani azt mondja, bármennyire igyekszem is elrontani, valahogy az élet mindig mellettem áll.

Bárcsak igaza lenne.

Csakhogy most valamiben – szerintem – tévedett.

– Lányok, minden rendben? – fut be Klaudia. Földig érő arany ruhában suhan, egy túsarkú arany szandálban, és teljesen szűk, a mellét tökéletesen kiemelő fekete blézerben. Ha engem kérdeznének, azt mondanám, kábé két számmal kisebb a saját méreténél.

– Pótszékeket kellett beraknunk – ragyog Márti arca. – Több mint teltház, és a holnapi előadások is.

– Ugye itt maradtok megnézni? – kérdezi biztató mosollyal Klaudia. Semmi, de egyáltalán semmi kedvem egy gyerekműsorhoz, azt is büntetésként éltem meg, amikor a rajzfilmsorozatból kellett megnézni néhány epizódot (globális felmelegedés ide vagy oda), de ha a főnököm akár kérdésbe csomagolva is arra szólít fel, hogy maradjak, hát maradni fogok. Mártira már nem mernék megesküdni, hiába bólogat, szerintem pár perc után eltűnik a tömegben, és lelép. Egy perccel sem szeret többet időzni a munkával, mint amennyi valóban szükséges.

Majd még végigrohanjuk az öltözőket, valóban mindenki azt

kapja-e, amit a menedzsmentje rendelt. Hideg víz, meleg tea, kávéfőző, szendvicsek, ilyen cukor ide, olyan csoki oda, kalciumtabletta, kistükör, oldaltükör, inhalátor, meg a többi ez-az. Ha egyvalami is hiányzik, kitör a balhé. De mivel az én részortom a végső ellenőrzés, és megvan rá a szisztémám, így nem hiányozhat semmi sem.

Dani elkérte a telefonszámomat, rögtön azután, hogy hazavezettem. Ez tavaly volt, akkor még a kis piros autót birtokoltam, amit olyan ritkán vezettem – hiszen ki az az őrült, aki szívesen vezet a városi forgalomban, amikor rengeteg más őrült is autóban ül körülötte? –, hogy igen gyakran lemerült az akksija. Emlékszem, hazavittem Danit, pontosan ezerhatszázhuszonhat lépésre lakik tőlem, csak a Duna felé. Magyarán a parton, én meg Békásmegyeren. A lépésszámot nyilvánvalóan a saját lépéstávolsággal számoltam, hiába kértem Danit, sosem volt képes megszámolni a lépéseit, amikor átgyalogolt hozzám, mert mindig elakadt, elgondolkodott valamin, vagy éppen csöngött a telefonja, és felvette.

Ebből is látszik, hogy mennyire különbözünk. Hogy ő még csak egy ilyenre sem képes. Azt mondja, a GPS úgyis pontosan kiírja, hány méter a távolságunk, ami majdnem egy kilométer különben. De kit érdekelnek a méterek meg kilométerek! Engem az érdekelt volna, neki hány lépés, hogy eljusson hozzám. Mert az már valami, ha valaki ezer fölött lép valakiért. És nem kocsival jön, mert épphogy bemelegedne a motorja, már le is állíthatja.

De az, hogy nem számolta meg a lépéseit, csak az egyik probléma, volt még más is.

Amúgy nem lehetek ennyire kegyetlen. Mert Dani a legjobb ember, akit ismerek. Anyám után. Klaudiával dobogósok, csak míg a főnöknőmön ez nem látszik, hanem csak akkor jössz rá, amikor alaposan megismered, addig az én langaléta Danimról messziről meg lehet állapítani, hogy jó ember. Mondjuk most már lassan ő is az exem lesz, ahogy Attila volt.

Pedig amikor elhívott nyaralni, akkor nagyot dobbant a szívem.

– Ünnepeljük meg, hogy együtt vagyunk majdnem egy éve. Menjünk el nyáron valahová nyaralni! – javasolta. Annyira helyes volt, ott ültünk a Duna-parton, a társasház előtt, ahol lakik, és konkrétan vártuk, hogy végre télből a nyárra forduljon az idő. Májusban. Még a szünyogokat sem bánjuk, csak kicsit melegedjen.

– De csak szeptemberben lesz az évfordulónk! – pontosítottam. – Előre nem ünnepelünk, ki tudja, együtt leszünk-e még akkor.

Természetesen nem vádolhat senki azzal, hogy nem vagyok romantikus, inkább csak racionálisan gondolkodtam.

– Azért nyaralunk nyáron, mert akkor van meleg ott, ahová mennénk – mondta türelmesen. – Ha gondolod, nem ez lesz az ünneplésünk, majd az évfordulót egy vacsorával ünnepeljük szeptemberben.

Márti szerint ritka az ilyen pasi (ez a szó, hogy “pasi” valójában az ő szótárában szerepel), mert általában nem szoktak emlékezni az évfordulókra, sőt a nyaralásról is általában a nők gondolkodnak és gondoskodnak. Mártinak van tapasztalata, mert velem ellentétben nem egy, hanem jó sok exé van, és a jelenlegi barátjával is gyakran elégedetlen.

Én nem tudom, nálam ott lett az egész kritikus, amikor éppen azt a hetet tűzte ki nyaralásra, amelyiknek a hétvégéjére anyuval is terveztünk valamit.

De alapvetően nem ez a probléma.

A probléma ennél sokkal összetettebb és súlyosabb, és valójában senkinek sem vagyok képes beszélni róla.

A főszereplő pingvinünknek, bármilyen furcsa is, nem kellett jégkockák, ellenben kell neki fűthető ágytakaró az öltözőjébe, meg friss banánturmix és egy lehangolt zongora. Nem, nem felhangolt, hanem lehangolt. De én már nem lepődöm meg, és más se tenné, ha már öt éve dolgozna a cégünknel. Semmin sem lepődnétek meg: a vibrátorkérésen, a húsvágódeszka-kérésen, a biciklikérésen, amin csengő is van. Semmin, de semmin. Szóval a lehangolt zongora is ott áll, majd felhangolja a pingvin, vagy klimpírozik egyet fellépés előtt a felhangolatlanon, ki tudja. Ez már nem a mi dolgunk.

– Hát csak azért gondolom, hogy mégis válaszolhatnál, mert... több okod is lehetne rá – erőlteti Márti, miközben igyekszik tartani az öltözőellenőrző tempómat. Gyaloglásban jó vagyok, erőltetett menetben is, mert Danival való megismerkedésem előtt a fő közlekedési eszközöm a két lábam meg a BKK járművei voltak.

– Több is? – meredek rá.

– Aha. Azon túl, hogy nyaralni akar vinni, még az anyádat is elvinné. Szerinted melyik pasi vinné el a csaja anyját? Már ha nem bébiszitterkedésről van szó, ugye.

– Az én anyám nagyon jó társaság, mindenki kedveli. Te is.

– Oké, Heni, de ez az évfordulós nyaralás mégiscsak a kettőtök ünnepe lenne.

– Lett volna – javítom ki, majd eszembe jut valami. – De csak akkor nevezhettük volna évfordulós nyaralásnak, ha szeptemberre esik, viszont a szeptember már ősz, tehát helyesen nem nevezhetjük nyaralásnak, mert...

– Te bolond vagy – rázza a fejét Márti. – Fejezd be ezt a hülyeséget, és adj normális választ, hogy miért akarsz szakítani vele. Miért nem vagy hajlandó találkozni vele?

Nem bírom, hogy az emberek semmit sem értenek.

Anyu petefészekrákja BRCA-pozitív, ráadásul az is kiderült, hogy nála az örökletes formát találták. Az a bizonyos lelet is azért volt fontos számomra, mert mivel kimutatták nála ezt a géneltérést, nekem is javasolták, hogy végeztessék el a vizsgálatot. Hiszen ha pozitív az eredmény, akkor nálam is nagyobb a mell- vagy a petefészekrák esélye, és akkor nekem is gyakoribb orvosi ellenőrzést javasolnak. A jó hír a rosszban, hogy az én eredményem negatív lett, vagyis nem örököltem a géneltérést, így nem nagyobb az esélyem a hozzám hasonlóan egészséges kortársaiménál, hogy kialakuljon nálam petefészek- vagy mellrák a későbbiekben.

Ezt a jó hírt kaptam aznap, amikor Danival megismerkedtem,

és sikerült megtalálnunk a mobilomat. Dani, aki állatorvosként azért képben van az örökletes betegségekkel, még meg is nyugtatott.

Egyébként az egész jelenléte mindig megnyugtató volt. Jó volt megtenni esténként azt az ezerhatszázhuszonhat lépést a lakásomtól az övéig.

– Szerintem ki is adhatnád a tiédet – javasolta egyszer-kétszer óvatosan, de nem téve említést arról, hogy akkor hol laknék, mégis. – Mert amennyit hazamész... csak átöltözésre tartani a lakásodat? Meglehetősen luxus, nem? Egy luxusgardrób.

Na most. Ez azért volt kicsit sértő, mert én aztán tényleg nem sokat adtam az öltözködésre, főleg korábban, amíg nem kellett ügyfelekkel találkoznom, meg amíg Danit még nem ismertem. Attól kezdve azért veszek ruhákat, divatosabb darabokat is, igyekezve azért időtállókat választani.

Másrészt szó nem esett arról, hogy akkor én most nála lakom? Ha igen, azt ki kellene mondani. Nem tudom még, mit szólnék hozzá, ha kimondanánk, de akkor is úgy helyes. Meg ami még fontos: Dani már elvált. Tudom, ez manapság eléggé gyakori, és ahogy Márta mondja, örüljek, hogy nem a felesége mellől jár el velem randira, de azért ami igaz, az igaz. Dani már volt nő, vált el, költözött külön a volt feleségétől. Ami azért ad okot az óvatosságra, mert egyszer már nyilvánvalóan rosszul választott. Mi van, ha egész egyszerűen nem tud választani? Ha mindig rosszul választ, és ez csak később derül ki számára? Hiszen köztünk annyi különbség van, hogy elsorolni sem bírnám.

– Hát szereted, nem? – kérdezi Márta. A jéghegy urát játszó szereplő öltözőjében vagyunk, nézem, felkerült-e a falra a kinyomtatott otthona fotón, meg a felesége, gyerekei képe. Neki ezek voltak a fontos kérései, most a kokainról ne tegyünk említést, amit mi lehúztunk a listájáról.

Megmerevedem.

– És az mit számít? – kérdezem, és meglehetősen vékonyka és idegen számomra a saját hangom.

- Ó, hát nagyon is sokat számít.
- ...
- Bizony. Ne nézz így rám!
- ...
- Az számít a legtöbbet. Higgy nekem!

Kimegyünk kávézni. Most érkezik a stáb, őket Klaudia fogadja, itt vagyunk pár lépésre – pontosan százharminckettőre, a saját lépéshosszam alapján készült számításom szerint –, ha kellünk, pillanatok alatt ott vagyunk.

Mivel megjött a csapat, hamarosan elkezdik beengedni a gyerekeket is. Egyetlen kötbéres feltételünk, hogy a gyerekműsorokat nem lehet tizenöt percnél nagyobb késéssel elkezdni, mert a gyerekek türelme véges. És akkor a szülők szépen visszakövetelik a jegyárat, ami akár jogosnak is tűnhet.

Töprengek azon, amit Márti mondott, meg Dani üzenetein is.

– Van úgy, hogy az ember nem mer megtenni ezt vagy azt – kavargatja a kapucsínóját Márti. Neki bejött az élet, amit jelez ez a cukros-habos kapucsínó is. Én eszpresszót iszom, cukormentesen. – De te lehetnél a legboldogabb, ehelyett szépen kicseszelsz magaddal – folytatja. Tovább bámulom az eszpresszómát. Nem is tudom, miért kavarom, hiszen semmi sincs benne a kávé kivül. – Mintha csak azt akarnád, hogy szar legyen, érted? – néz a szemembe. Nagy levegőt veszek, és beszélni kezdek.

– Nem elég, hogy nyaralni akar. Hanem... úristen, hogy mondjam ezt el – tépelődöm hangosan.

– Mit csinál? Szerepjátékozik? Nőnek szokott öltözni? – néz rám kíváncsian. Elnevetem magam.

– Hogy micsoda? Jézusom, dehogyis!

– Hát akkor? Várj, kitalálom.

– Oké. – Neki még ezt is elhiszem, hiszen annyit látott már.

– Mondjuk... a vajás kenyeret így is, úgy is szereti...?

– Tessék?
– Hát hogy a fiúkat is kedveli?
– Úristen. – El sem tudom képzelni, mi mindent láthatott eddig
Márti. – Még jó, hogy nem!
– Akkor mégsem vált el – suttogja együttérzőn.
– Márti, ne beszélj már őrültségeket!
– Jó, akkor impotens.
– Na hagyjuk. Nem fogod kitalálni – legyintek. Elképesztő,
milyen fantáziája van, de még csak nem is langyos, amerre keresgél.

– Lányok!

Klaudia személyesen tette meg mind a százharminckét lépést, nem telefonon jelentkezett. A szeme sötéten izzik, a haja mint egy szénakazal, úgy széttúrta. Valami történt, valami, amiről talán mi tehetünk.

– Igen – mondom. Nekem már úgyis elfogyott a kávé, készen állok bármire.

– Lányok, elcseszerintettétek. Ki nyomtatta ki a jéghegy urának családját?

– Én voltam – bólintok.

– Honnan szedted a feleségéről a fotót?

– A netről – mondom óvatosan, de már érzem, hogy hamarosan a fejemet fogom a falba verni.

– És miért nem azt nyomtattad ki, amit küldött?

– Mert az... nagyon rossz minőségű volt.

– Henriett – fújtat egyet. – Csakhogy te az előző feleségéről nyomtattál képet. A jéghegy ura az imént orvost kért. Állítása szerint infarktusközeli állapotba került.

Hogy lehettem ilyen hülye? Ennyire idióta?

Igen, igen, lehet, hogy most jött el a pillanat, amikor új állás után kell nézmem. Nem csodálkoznék egy cseppet sem.

Képtelen vagyok sírni, pedig most olyan jó lenne. Felállok, és elindulok a jéghegy urának öltözője felé. Ha jól tippelek, az majdnem pontosan száznegyvenhárom lépés lesz, már számolom is.

Az már eleve furcsa, hogy anyám kedveli Danit, és viszont. Attilát például ki nem állhatta, pedig egy faluból jöttünk. De lehet, hogy éppen azért nem szerette. Anyu szerint Attila mindig is önző gyerek volt, úgyhogy ő nem lepődött meg, amikor lelécelt azon nyomban, hogy a komolyabb elköteleződés szóba került. Esze ágában sem volt családot alapítani, "élni akart", mert "még nem élt eleget". Ezt úgy kellett értenem, hogy velem nem is élt, hanem, tegyük fel, vegetált. És én több mint két évig gyászoltam el azt a kapcsolatot. Anyu nem szerette Attilát, és viszont. Én pedig úgy éreztem, az életem hullik apró darabokra. Sosem lesz már semmi sem olyan, mint amilyennek elképzeltem, pedig nagy álmaim tényleg nem voltak.

De aztán jött Dani, egyszer csak anyu meghívott velem együtt hétvégén ebédelni, majd Dani vitt el minket egy Duna-parti étterembe, és mindenki tudott mindenkivel beszélgetni. Én közben elmorzsoltam két papír zsebkendőt a zsebemben, hogy minden jól alakuljon, és végül előállt az a korábban sosemvolt helyzet, hogy megkedvelték egymást, anyu és Dani.

– Én vagyok a hibás – nyitok be az öltözőbe, miután a kopogtatásomra nem érkezik válasz. – Én voltam az, vállalom – folytatom továbbra is angolul.

A jéghegy ura egy vizes zsebkendőt helyezett a homlokára, az orvos a vérnyomását méri, egy asszisztens-szerű fiatal lány rosszállóan néz rám. A plakát, ami a falon díszelgett, most összetekerve hever a padlón.

– Honnan tudta? – fordul hozzám. Mély a hangja, mint a jéghegy urának, nagydarab, testes ötven körüli férfi.

– Mit? – kérdezem.

– Hogy újra megjelent az életemben. Hogy megint játszik velem... Corinna, az előző feleségem.

Jézusúristen. Erre mit mondjak? Inkább hallgatok, mert fogalmam sincs, mi a helyes felelet.

– Néha kell egy újabb esély – érkezik mögülem Klaudia válasza. Fejemet lehajtva állok ott. Az orvos leolvassa az értéket, és azt mondja, a vérnyomás, pulzus rendben.

– De vajon megadhatom-e neki a második esélyt? – szegezi nekem a kérdést a művész. Nem lehet igaz, hogy ezt tőlem kérdezi. Honnan a fenéből tudhatnám? Gyorsan visszapörgetem, mit tudok róla. Ismereteim nagy részét a Google-ról meg az IMDB-ről szerzem a művészeket illetően. A jéghegy urának, ha jól emlékszem, több felesége volt, de csak az egyiktől születtek gyerekei. Hát ha megölnek, sem tudom, melyiküktől. Miért nem azt a fotót nyomtattam ki, amit küldött a menedzsmentje?! Miért kellett önálló utakat járnom?

– Igen – felelem önmagam számára is váratlanul. – Még egyet biztosan.

A jéghegy... izé, jéghegy ura felpattan, tesz néhány lépést, majdnem átesik az orvoson, de akkor is hozzám igyekszik, és amikor odaér, után, ám szorosan átölel. Alig kapok levegőt.

– Hát most kimondtad. Kimondtad, ezt jelnek veszem – dörren a hangja. – Még egy esély. Jól van. Kérem vissza a képet a falra! – rendelkezik. Még vet rám egy hálás mosolyt. Egész testemben reszketve, konkrétan remegő lábon botladozom ki az öltözőből. Magam sem tudom, hogyan fordítottam vissza egy ilyen necces helyzetet, ez nyilván azért történt, mert ma reggel megvártam tizenhárom kék autót. Pedig manapság alig vásárolnak az emberek kék autókat, legalábbis ezt szűrtem le abból, hogy milyen sokáig tartott, mire összejött a szám.

Beugrik, hogy a jéghegynek is ilyen jel lehetett az a plakát.

– Hát ezért vagy példakép, Henriett – mondja a főnöknőm komolyan, de megkönnyebbült mosolyt megengedve magának, amikor már a folyosón vagyunk.

– Úhhh, valami erősebbet is kérhettem volna, mint az a kapucsínó – kacarászik Márti, és én is érzem, ahogy a vállamról legördül egy nagy kő.

– Még el sem kezdtük! – figyelmeztet minket Klaudia. – Most jönnek majd a nézők. Hálásak, de könnyen elragadja őket a hiszti.

Hát igen. Kapunyitás, és indul a roham. A ruhatár előtt állok, és nézem, ahogy a tömeg megszállja az épületet. Hangos gyerekek

csoportokban, szülőkkel, tanárokkal, óvónőkkel, van itt több korosztály, és mindannyian baromi komolyan veszik, hogy ez életük egyik nagy napja.

Egy hároméves körüli kislány nekem ütközik, a karján szalag, a szája sírásra görbül. Ez amúgy rendszeres, fel sem foghatom, hogyan veszíthetik el a szülők a saját gyerekeiket, tudom, tudom, biztos több gyerekkel jöttek, na de akkor is.

A kislánynak egy kis copfja van, tulajdonképpen a frufrujából és a fejtetőn lévő hajából készült, egy lila fényes gumi fogja össze. Dinnyék sorakoznak a nyári ruháján, pici szandálja pántja alól kikandikálnak a lábujjai, olyan kicsik, hogy önkéntelenül elmosolyodom. A kislány egy szőrös plüsskutyát fog a kezében, és most már pityereg. Őrület, mi minden zajlik bennem ezalatt a néhány másodperc alatt, mióta megláttam. Megragadom a szabad kezét, aztán, mivel nagy a beáramló tömeg, felemelem.

– Nem találsz a szüleidet? – kérdezem. Cukorka illatú a lehelete, nagy könnycsepp gördül le a szeméből, és közben bólogat. Úgy néz rám, mint aki megtalálta a segítséget. Hát nem is fog csalódnia, az biztos.

Olyan jó érzés, ahogy megöleli a szabad kezével a vállamat. Bízok bennem, én pedig futólépésben suhanok vele az egyik biztonsági fülkébe a leolvasóhoz. A karszalagjához érintem az érzékelő fejet, és máris látom, hová szól a jegye.

Még mindig a karomban tartom, miközben bemondom a hangosba, hogy a kislányt a hozzátartozói a helyén fogják megtalálni.

Tudom, igen, mondhattam volna, hogy az x vagy y találkozási ponton várjuk őket, de nagy ez a hely, könnyű elkeveredni, meg aztán jó érzés, hogy itt ez a kislány, a kezemben, és elvihetem őt a helyéig.

Nagyon nagy a megkönnyebbülés egymásra találáskor. Az apuka jött el a két gyerekkel, és amíg a büfében vásárolt, a kisebbik lány elkeveredett. Mosolyogva búcsúzom tőlük.

Végül is ma már sikerült megoldanom két zűrös szitot is. Igaz, hogy az egyiket én szúrtam el, de helyrehoztam.

Már csak végig kell nézmem az előadást, remélve, hogy nem lesz gikszer, aztán kivárni, hogy a művészek elégedetten – de leg-

alábbis balhé nélkül – távozzanak. Akkor elmondhatom, hogy az első napot túléltek, és már csak a holnapi két előadás van hátra.

Attila azt mondta annak idején, elég elképesztő gondolat, hogy huszonévesen, amikor még nekem is élnem kellene, esküvőre meg családra gondolok. Lehet, hogy a gyökereink hasonlóak voltak, de míg én úgy éreztem, bizonyos tekintetben bezárult a világom itt, a fővárosban, neki meg kinyílt. Csak én ott álltam az ajtó előtt, nem engedtem neki a kilépést abba a szép nagy világba, hát odébbálltam.

Márti azt mondja, el kell felejtenem azt az alakot.

– De arra is gondolj, milyen jól jártál, hogy különváltatok. És még nem voltatok összekötve! Hát nem jobb így? Mikor ismerted volna meg Danit?

Ami azt illeti, igaza van, de azt nem meséltem neki, hogy amikor Attila elhagyott, valójában az álmaimmal is meg kellett próbálnom leszámolni. Ne higgye senki, hogy nem figyeltem oda a többiekre a cégnél, amikor a kudarcaikat meg a pasiügyeiket mesélték. Akkor esett le a tantusz, hogy nem is olyan különleges, meg egyedi az esetem. A férfiak nem rohannak elköteleződni, még ha annak idején otthon ezt láttam is. Az rég volt, meg falun volt, és a többi.

Úgyhogy bennem is megváltozott sok minden.

Egy: megtanultam egyedül élni. Ami jó benne: azt csinálom, amit akarok, akkor, amikor akarok. Minden saját magamtól függ. Ami rossz benne: az egyedüllét.

Kettő: kezdek rájönni, hogy nem való mindenkinek család. Erről egyelőre nehezen beszélnek, még gondolni sem jó rá, de ez az igazság. Nem biztos, hogy a család tesz boldoggá. Láttam már boldogtalan családokat.

De hát ezeket a tapasztalásaimat akkor tettem, amikor Dani még nem volt, és anyu megbetegedett. A semmiből jött a betegsége, apró tünetei voltak csak, és szerencse, hogy sikerült időben felfedezni. Ám azért hatalmas törés, és innentől mindig, minden egyes nap annak örültem, hogy anyu jól van. Még a kemó idején is azzal biztattam magam, hogy amikor véget ér, jól lesz. És most, hogy

fenntartó kezelést kap, már elengedhetem őt valamennyire, élje az életét, nem kell naponta aggódnom érte.

Foglalkozhatnék egy kicsit a saját életemmel is.

De hát kellene a kapaszkodók.

Igazából nagyon nagy csalás, amit csináltam. Ez nem férne bele egy párkapcsolatba, és azzal is tisztában vagyok, hogy egy anya-lánya kapcsolatba sem igazán. Mert miről is szól az egész? A bizalom hiányáról? Éppen amikor anyuban bízom a világon a legjobban? És utána pedig, rögtön utána Daniban?

Aztán ennek ellenére megtettem, amit nem kellett volna.

Anyu telefonján nincsen kód. Sem számkód, sem ujjlenyomat, sem Face ID. Ő kérte tőlem, hogy oldjam le, nincs kedve főzés közben úgy megnézni egy sms-t vagy kajareceptet, hogy előtte tisztára törölt ujjal nyomkodja a telefonját, vagy az arca elé tegye. Hiába mondtam neki, hogyha így ellopják, akkor megszerezhetik az ott tárolt jelszavait is, azt felelte, csak én aggályoskodom ennyire, ő nem a zsebében hordja, hogy ellophassák. Meg aztán nem is nagyon jár olyan helyeken. Én még figyelmeztettem, hogy akár a piacon meg a barátnőivel kedvenc kávézójukban is lehet tolvaj, ragaszkodott hozzá, hogy feloldjam a kódzárát.

Na, hát így történhetett az is – amiért persze szégyellem magam –, hogy belenéztem a telefonjába.

A műsor rendben lemegy. A globális felmelegedést a produkcióban leginkább földkrízisnek nevezik, és lehet benne igazság. Mint tudjuk, Dani Mallorcára akart elhívni minket, ahol idén az elmúlt tíz év legforróbb nyarát ígérik, pedig átnézve a korábbiakat, azok sem voltak hűvösek.

A távozáskor már nem látom a kis barátnőmet. Sajnos a nevét sem kérdeztem meg. Az öltözőknél őrzátozunk, amíg Klaudia haza nem küld minket.

- Egy fagyit? – kérdezem Mártit.
- Bocsi, de randim van – mosolyog.

Oké, néha elfelejtem, hogy nincs mindig ok egy fagyira. Pedig, ha valamit, akkor ezt imádom Budapesten. Hogy bármikor, bárhol találok fagyizót. Nemcsak nyáron, télen is.

Beülök a kis zöld autómba. Tényleg elég trendi, nem vettem volna meg, ha nem zöld a rendszáma is. De, ahogy Klaudia levezette, így aztán duplán megéri: nem kell parkolási díjat fizetnem, és ingyen tankolhatok a városban az elektronikus töltőállomásokon. Továbbá megspórolom a benzinköltséget. Mivel totál para voltam a vezetéstől, Dani a névnapomon meglepett egy vezetéstechnikai tréninggel, ráadásul, mivel januárban ünneplem, még téli útviszonyokra hangolt tréninggel. Így végül megvettem az autót, de egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy többet fogom használni, mint a régi pirosat.

Aztán a dolgok másképp alakultak. A tréning ijesztő volt, de rájöttem, hogy azért nem vagyok teljesen a technika ördögére bízva, én is tudok ezt-azt tenni, ha muszáj, mondjuk vészfékezni. És hogy nem fogok kizuhanni a kocsiból, ha full megnyomom a féket. Meg hogy a kocsim beleáll a kanyarba, attól függetlenül, hogy én is bedőlök-e az ülésen, és még sorolhatnám.

Szerintem a nyomós okom a vezetésre, hogy valójában nem szeretem a tömeget. Megszoktam a tömegközlekedést, de sosem kedveltem.

Úgyhogy inkább megtanultam beparkolni.

Óvatosan lassítok a Duna-parton a cukrászda előtt. Hamarosan zárnak, de még tárva-nyitva az ajtó. Már tudok háttal beparkolni, őszintén szólva ez jobban is megy, mint amikor orral előre állok be. Nem tudom, miért, de megőrülök egy citromfagyíért. Talán veszek mellé egy epret. Vagy vaníliát. Igen, alul a citrom, felül a vanília. Fontos, hogy a savanykás íz maradjon a végére, mert ha édes marad, akkor szomjas leszek utána.

Az apjától elkeveredett kislány jut eszembe, vajon szereti-e a fagyit? Mivel cukorkaillatú volt a szája, gondolom, szereti. Talán

nem kap tőle torokgyulladást. Én gyerekkoromban mindig azt kaptam, valószínűleg ezért is szeretem ennyire a fagyit felnőtként, mert kicsiként többnyire csak sóvárogtam utána. Az a kislány olyan vagány volt. Olyan kis ijedt, mégis látszott rajta, hogy egyéniség. És ahogy fogta a vállamat azzal a pici kezével... Jézusom, most is beleborzongok. Mekkora felelősség egy ilyen gyerek. És milyen örömet ad.

– Egy citrom-vaníliát kérek – mondom, mivel én kerülök sorra.

Az anyám telefonjában nem szoktak titkok lenni. Legalábbis én nem hiszem, hogy előlem titkolna bármit, ami a telefonjában van. Sosem akartam belenézni, mindig a kezembe adta, hogy végezzem el a frissítéseket, nézzek rá valamilyen értesítésre, erre-arra.

Tehát amikor a múlt héten a kezembe vettem, hogy leokézzam a szoftverfrissítést, tulajdonképpen gyanútlanul nyitottam meg az üzenetek mappát. Természetesen jogos a kérdés: miért nyitom meg más üzeneteit? Meg hát lehetek-e gyanútlan akkor, amikor tudom, hogy a szerelmem és az anyám szoktak társalogni – akár rólam is – engem kihagyva? Nem titokban, de mégiscsak nélkülöm.

Nem, tehát újra kezdem.

Nem voltam gyanútlan, és az üzenetek mappát leskelődési szándékkal nyitottam meg. Hogy megtudjam, van-e valami olyan üzenetváltásuk, ami engem érinthet, ami rólam szólhat.

Komoly üldözésimániában szenvedek? Nem, nem hiszem. Inkább csak tisztán akartam látni, miért beszélget Dani az anyámmal, rólam beszélget-e vele, és ha igen, akkor annak mi az oka.

És természetesen rólam beszélgetett vele.

Most meg kellene mondanom, hogy szándékosan mondtam így: citrom-vanília. Ha ez a csaj a pultban értené a dolgát, akkor azt is tudná, az emberek nem véletlenül rendelik abban a sorrendben a fagyaltjukat, ahogy rendelik. Mert úgy szeretnék a tölcsérjükben látni. Az étteremben sem a desszertet rendeljük meg először, aztán a

levest, majd a főételt. Van egy sorrend, amit megtanultunk, betartjuk. A fagyinál is így van. Amit először mondasz, azt szeretnéd utoljára elnyalni. Az, hogy képletesen szóljak: maga a koktélcseresznye a desszerteden, vagyis a legfinomabb.

De ez a csaj kibámul a kirakatüvegen, talán arra vár, hogy jöjjön már érte a barátja, legyen már vége a munkaidejének, és konkrétan leszarja, hogy milyen sorrendet álmodtam meg a fagyimnak. Alulra kerül a vanília, felülre a citrom, és amilyen balga vagyok, szólni sem merek neki, hogy valahogyan cseréljük meg.

Csak el lett szűrva az estém, ennyi történt.

– Heni!

Úristen. A hang. A Férfi. Dani.

– Dani – válaszolom, mit válaszolom, inkább csak suttogom. Ott áll a bringája mellett, épp lelakatolja. Térdig érő szűk farmergatyában, tornacipőben, és piros pólóban van, a haja kicsit zilált, a mosolya meglepett és őszinte.

– Mi a fene történik? – kérdezi, és közel hajol hozzám. Pusztít ad a számra. Hagyom, de nem pusztítom vissza. – Mi ez az egész? Minden előzmény nélkül...? Annyi sms-t küldtem, hívtalak, de nem válaszoltál, nem vetted fel... Mi a baj?

– Alulra rakta a vaníliát – mondom, és ezzel talán mindent elmondtam.

Oké, más nem értené, de az ő szemén látom, hogy igenis érti.

– Citrom-vanília? – kérdezi. Bólintok. – Oké. Gyere velem.

Amikor belépünk, már nincs sor. Köszön, és elmondja, mit kér. Hozzáteszi:

– Alulra kérem a citromot.

Hát így lesz helyes sorrend a tölcséremben, hogy a cukrászda előtt cserélünk.

Egy pillanatra azt érzem, az életben is rend lett.

– El kell mondanod, mi van. Semmit sem értek – mondja. Magas, atlétikus termetű, mély a hangja. Igazán beleborzongok most, hogy látom, hallom, és ha akarnám, talán az érintését is érezhetném újra a bőrömon.

– Jaj. Hosszú.

– Akkor mondd el hosszan.

– Pisilnem kell – vallom be.

– Van bent vécé.

Hát nem tudom, ki hogyan viszonyul az idegen vécékhez, én még a munkahelyemen tudok elmenni, illetve pár hónap után már Daninál is, de a nyilvános vécéket kerülöm. Oda csak végszükség esetén.

– Hát inkább nem.

– Akkor menjünk hozzám. Vagy hozzád.

– De te hogyhogy végeztél már a rendeléssel?

– Úgy, hogy péntek van. Pénteken ötkor végzek.

Úristen, tényleg. Úgy elrohant ez a hét, hogy még keddi érzésem volt.

– Jó – hozok döntést. Nem könnyű, de inkább biztonságos terepen maradnék, már ami a megbeszélést illeti. Ha már beszorított.

– Akkor amint megettem a fagyit, elmegyek a cukrászda mosdójába.

Miután végzek, még állok a mosdóban, a tükörben bámulom magam. Klaudia rászoktatott, hogy igenis kell sminket használni. Smink nélkül szerinte meztelen az ember. A főnöknőm azt mondja, olyan állásom van, ahol bármikor találkozhatom egy világsztárral, és hogy venné ki magát, ha meztelen lennék, amikor belefutok egy világsztárba? Na ezért már reggel sminket használok, nem sokat, highlighter, pirosító, szempilláspirál, rúzs. De ahogy elnézem a tükörben, a rúzsomnak már nyoma sincs – pedig délután újrakentem –, és a pirosító-highlighter páros is nyom nélkül eltűnt.

De legalább van okom rá, ami miatt még maradhatok egy kicsit. Előveszem a táskámból a sminkszettet, és nekilátok a festésnek.

Anyu telefonjában Dani üzenete igencsak informatív volt.

“Elmegyünk hárman Mallorcára. Megígértem Heninek, hogy nem ez lesz az évfordulónk ünneplése, így mást tervezek. Meg fogom kérni tőled a lányod kezét, már a gyűrűt is megvettem. Meglepetés lesz, neki biztosan, keresünk egy klassz tengerparti éttermet, és a második vagy a harmadik este megkérem a kezét, remélem, nekem adod.”

Mit válaszol erre az anyám, az én jóanyám, akire az életemet bármikor rábíznom?

“Nagyon örülök! Persze, hogy igent mondok rá. Nagyon izgulok! Szép család lesztek, az biztos.”

Na kinél ne verte volna ki ez a biztosítékot? Mármint úgy értem, az én helyemben. Az én helyemben, akinek az anyja nem gondolkozik előre? Mármint hogy a betegséggel kapcsolatban. Meg a családdal kapcsolatban. Minden fenével kapcsolatban. Remeg a kezem, ahogy a highlightert az arccsontomra dolgozom.

Mert a család, abban a szóban az is benne van, hogy lehetnek gyerekeink. Sőt Dani erre már célzott néhányszor.

Na de. Gondolkodjunk logikusan, és most zárjuk ki, mit mond a szív.

Ott van anyu, ezzel a genetikailag kódolt betegséggel. Az én leletem ugyan negatív, vagyis nem hordozom a génhibát. De ki tudja, a gyerekem nem betegszik-e meg? Abban a betegségben vagy bármi másban? Ugye? Hát ezért mondom, hogy racionálisan kell gondolkoznom.

Szóval, viszlát, esküvő, viszlát, Mallorca, viszlát, Dani.

Ezekről az okokról nem beszéltem anyuval.

Sőt, amióta elolvastam az üzenetet, vele sem beszéltem.

Csak Mártival és Klaudiával beszéltem, meg néhány örült kliensünkkel, de egyiküknek sem mondtam semmit a dilemmámról.

– Heni, én nem tudom, mi történt. Csináltam valamit, amivel megbántottalak?

Őszintén érdeklődik, és tényleg fogalma sem lehet róla. De hát hogyan mondjam meg, hogy belenéztem anyám telefonjába? Ilyesmivel nem dicsekszik az ember.

– A Mallorca – suttogom, és bármennyire elszánt vagyok és racionális, bizony, érzem, ahogy megindulnak a könnyeim.

– Hogyhogy? Félsz a repüléstől? – kérdezi, és megérinti a karomat.

Na, erre még nem is gondoltam. Hogy félni fogok a repülől. Idáig el sem jutottam gondolatban, minden egyes parának megvan a maga helye, de mivel elhatároztam, hogy nem lesz semmi a családi nyaralásból, nem jött el annak sem az ideje, hogy aggódjam a repülés miatt.

– Nem tudom, félek-e – vallom be. – De nem ez a gond a Mallorcával, meg az egészszel.

Nekidőlök a korlátnak, nézem az út forgalmát, érzem a Duna illatát, tudom, hogy mindketten egy köpésre lakunk, és valahogy belém villan, milyen életünk lehetne együtt. És hogy azt most szúrta el. Hát ez nem segít a lelkemen.

– Akkor mi a gond?

– Hát nem érted? A Mallorca az egy mérföldkő. Aztán az évforduló – sorolom. Ha sírok is, joga van tudni. – És a vége az lesz, hogy éljünk együtt, házasodjunk össze, aztán születik egy gyerekünk, aki esetleg megbetegszik.

– De tőled nem örökölhetsz a mutációt!

– Jó, akkor másban. Szóval érted, félni, féltetni azt, akit szeretsz... Olyan rohadt nehéz.

Hát csak kiböktem. Ez az a gondolat, amitől kényszeresen, igen, kényszeresen nem tudok szabadulni.

Érzem, ahogy átölel. Biztonságban vagyok. Úristen, ez mennyire hiányzott.

De minden jóban van valami rossz. Most már ő is tudja, mi az.

– Ez butaság, Heni – súgja a fülembe. – Azt hittem, a negatív leleted felszabadított. Minden rendben lesz. Nem lehet örökös aggodalommal élni.

– Vannak bennem félelmek – bólintok. – Anyuval kapcsolatban voltak, most kicsit megnyugodtam, mióta jól van. De az, hogy még egy emberért felelősséget vállalni, aggódni... úristen. Az a legnehezebb.

– Az mindig olyan. Hogy akit szeretsz, azt félted. Ennek nincs racionális alapja, a szíved félti, érted? Ez teljesen normális.

Szorosan ölel, és tudom, hogy lassan itt az ideje leszámolnom a félelmeimmel.

A tenger kékeszöld, a homok majdnem fehér, a látvány egy koktéllal a kezemben, a napszívta napernyő alól, hát mondhatom, pazar.

Csak még egy korty, egy fotó a telefonommal, és indulok én is a tengerbe, Dani után.

Anyu napozik – napozhat is! –, felkapom a matracot, és gyorsan szaladok, mert égeti a talpamat a homok.

Térdig ér a víz, a hullámok kapnák el a matracot, de szorosan fogom, rávetődöm, hasra fekvé eligazítom magam alatt, és evezni kezdek a kezemmel. Hamarosan Danihoz érek, aki belekapaszkodik a matrac szélébe.

– Jó, hogy eljöttél – mondja. Nézem az ujjamon a gyűrűt, nem akartam Daninak és anyunak elmondani: előre tudtam, mi fog történni.

Nem mentem pszichológushoz, pedig gondoltam rá. De amikor megemlítettem Klaudiának, azt mondta, szerinte csak gyáva vagyok ahhoz, hogy merjek igazi döntéseket hozni.

Lehet, hogy igaza van. Sokat gondolkodtam rajta. És végül arra tettem fel mindent, hogy bátor leszek. Merek esélyt adni arra, hogy jól alakuljanak a dolgok. A dolgaim. A dolgaink.

És most itt nem az volt a kérdés, hogy anyám mit szól Dani tervéhez. Hanem hogy én merek-e – ahogy Klaudia mondja – “tökös” döntést hozni. Valójában nem tudom, mennyire tökös dolog egy lánykérésen a lánynak igent mondani, de arra gondoltam, ha kicsit másképp értelmezem a dolgokat, akkor ez igenis bátor elhatározás. És az is, hogy el merem hinni Daninak, az orvosoknak, anyunak, hogy minden úgy megy majd, mint egy teljesen egészséges családban.

Márpedig ha így megy, akkor miért is határoztam volna másképp?

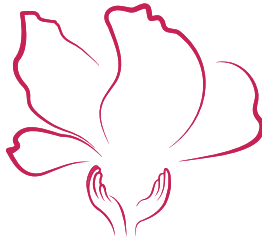
Szerencsés egy flótás vagy, jött ma az sms Mártitól.

Csak egy szélesen mosolygó ikont küldtem vissza.

Nincs időm sms-ezni, hiszen életem első nyaralására érkeztem, és minden percét élvezni fogom. Így döntöttem.

www.petefeszekrakrol.hu

www.malyvavirag.hu

A novella megírását és kiadását
az AstraZeneca Kft. támogatta.

HU-1718, Lezárás dátuma: 2019.06.03.

Köszönjük a Libri Könyvesboltok és a
Gerbeaud Kávéház együttműködését!

ISBN 978-615-00-5481-0

